

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 306/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SFDK, s. r. o., Štefánikova trieda 52, Nitra, právne zastúpenej WITT&KLEIM ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU S. R. O., Horná 65/A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Milan Ragas, vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 CoKR 109/2017-503 z 10. októbra 2017 a uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 32 R 2/2016 z 8. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SFDK, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SFDK, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 CoKR 109/2017-503 z 10. októbra 2017 a uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 R 2/2016 z 8. novembra 2017 .

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že na jej návrh okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 32 R 2/2016 uznesením z 30. augusta 2016 rozhodol o začatí reštrukturalizačného konania.

Okresný súd v reštrukturalizačnom konaní uznesením č. k. 32 R 2/2016 z 10. októbra 2016 povolil reštrukturalizáciu sťažovateľky a do funkcie reštrukturalizačného správcu ustanovil [REDAKOVANÉ] (ďalej len „správca“).

Na treťom zasadnutí veriteľského výboru (19. apríla 2017) bol schválený záverečný návrh reštrukturalizačného plánu sťažovateľky. V Obchodnom vestníku č. 83/2017 z 2. mája 2017 bol na základe požiadavky veriteľského výboru v zmysle § 146 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) správcom publikovaný oznam o zvolaní schvaľovacej schôdze z 26. apríla 2017.

Vzhľadom na výsledok schvaľovacej schôdze sťažovateľka doručila okresnému súdu podanie, ktorým žiadala, aby okresný súd nahradil súhlas skupiny [REDAKOVANÉ] a aby potvrdil reštrukturalizačný plán (ďalej len „návrh na potvrdenie plánu“).

Okresný súd 12. júna 2017 uznesením zamietol reštrukturalizačný plán sťažovateľky, ako aj návrh sťažovateľky na nahradenie súhlasu skupiny [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľka proti uzneseniu podala odvolanie z 30. júna 2017, ktorým napádala uznesenie okresného súdu v celkom rozsahu, pretože ním konštatované porušenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii podľa sťažovateľky nevychádzali z riadne zisteného skutkového stavu.

Sťažovateľka navrhla, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo uznesenie okresného súdu zmenil tak, že vydá uznesenie, ktorým nahradí súhlas skupiny označenej ako skupina [REDAKOVANÉ] pre veriteľa zabezpečených pohľadávok s prijatím reštrukturalizačného plánu sťažovateľky v znení,

o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 19. mája 2017, potvrdí reštrukturalizačný plán sťažovateľky v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 19. mája 2017, a skončí reštrukturalizáciu sťažovateľky.

Krajský súd 10. októbra 2017 uznesením rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Následne okresný súd uznesením sp. zn. 32 R 2/2016 z 8. novembra 2017 o vyhlásení konkurzu rozhodol: „o (a) zastavení Reštrukturalizačného konania Sťažovateľa, (b) začatí konkurzného konania Sťažovateľa, (c) vyhlásení konkurzu na majetok Sťažovateľa a (d) ustanovení správcu [REDAKOVANÉ], so sídlom kancelárie [REDAKOVANÉ].“

Sťažovateľka vidí zásah do svojho práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie v tom, že uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením okresného súdu sú podľa nej arbitrárne a v rozpore s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, bez akéhokoľvek vysvetlenia sa odchyľujúce od opakovanej rozhodovacej línie, tzv. konkurzných súdov vo veciach posudzovania návrhov predkladateľov na potvrdenie reštrukturalizačných plánov, neprístupne formalistické v otázke právneho posúdenia splnenia náležitostí návrhu na potvrdenie plánu a jeho príloh, bez náležitého odôvodnenia poskytujúceho nepochybné odpovede na základné otázky vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci v dôsledku nevykonania ústavne konformného výkladu relevantných právnych noriem s prihliadnutím na ich účel a účel reštrukturalizácie.

Sťažovateľka uviedla, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii reguluje dva právom aprobované spôsoby riešenia úpadku dlžníka, a to (a) konkurz a (b) reštrukturalizáciu. Poukázala na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej nepomerne výhodnejším pre dlžníka a (výraznejšie) aj pre veriteľa je spôsob riešenia úpadku reštrukturalizáciou.

Zo zásady ústavne konformného výkladu právnych noriem vyplýva požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb a právnických osôb.

Všeobecný súd má v zákonných medziach čo možno v najväčšej možnej miere uprednostniť zachovanie reštrukturalizačného konania pred jeho konverziou na konkurzné

konanie v prípade, ak existuje priestor na úvahu konajúceho súdu v tejto otázke. Na základe uvedeného má všeobecný súd vychádzať z takého výkladu právnych noriem, ktorý zachová reštrukturalizačné konanie na úkor konkurzného konania .

Podľa sťažovateľky sa okresný súd a následne ani krajský súd pri rozhodovaní o návrhu na potvrdenie plánu a odvolaní nespravovali uvedenými pravidlami a ústavne nekonformným výkladom a aplikáciou relevantných právnych noriem dospeli k záveru o správnosti zamietnutia reštrukturalizačného plánu.

Sťažovateľka zastáva názor, že plnohodnotnejšia realizácia jej práv a súčasne práv jej veriteľov by bola zabezpečená v prípade takého výkladu relevantných právnych noriem zákona o konkurze a reštrukturalizácii a Civilného sporového poriadku regulujúcich požiadavky na potvrdenie plánu, ktorý by nevedol k zamietnutiu reštrukturalizačného plánu a následnému vyhláseniu konkurzu na majetok sťažovateľky, ale k potvrdeniu reštrukturalizačného plánu, keďže úspešná reštrukturalizácia sťažovateľky zavŕšená potvrdením reštrukturalizačného plánu je v komparácii s konkurzom ekonomicky výhodnejšia pre veriteľov sťažovateľky.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 1CoKR/109/2017- 503 zo dňa 10.10.2017 v spojení s Uznesením Okresného súdu Nitra, sp. zn.: 32R/2/2016, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 218/2017 zo dňa 15.11.2017, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 1CoKR/109/2017-503 zo dňa 10.10.2017 a Uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 08.11.2017, sp. zn.: 32R/2/2016, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 218/2017 zo dňa 15.11.2017, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania vo výške 374,81 Eur na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané.

V súvislosti s tým ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Ústavný súd nie je

zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

K úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). V danom prípade je takýmto zákonom zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom (§ 153) alebo zamietnutia reštrukturalizačného plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až f)].

**K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu
sp. zn. 1 CoKR 109/2017 z 10. októbra 2017**

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým odvolací súd potvrdil sťažovateľkou napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 32 R 2/2016-472 z 12. júna 2017. Týmto uznesením okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán sťažovateľky (dlžníčky) a zároveň zamietol jej návrh na nahradenie súhlasu na prijatie jej reštrukturalizačného plánu, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza veriteľov 19. mája 2017.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s právnymi závermi konajúcich súdov. Zásah do jej práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa nej spočíva v tom, že:

„...uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením okresného súdu sú podľa nej arbitrárne, sú v rozpore s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Bez akéhokolvek vysvetlenia sa odchyľujúce od opakovanej rozhodovacej línie tzv. konkurzných súdov vo veciach posudzovania návrhov predkladateľov na potvrdenie reštrukturalizačných plánov, sú neprístupné formalistické v otázke právneho posúdenia splnenia náležitostí návrhu na potvrdenie plánu a jeho príloh, sú bez náležitého odôvodnenia poskytujúceho nepochybné odpovede na základné otázky, vychádzajúce z nesprávneho právneho

posúdenia veci v dôsledku nevykonania ústavne konformného výkladu relevantných právnych noriem s prihliadnutím na ich účel a účel reštrukturalizácie...

... Uznesenie odvolacieho súdu v spojení s Uznesením súdu (v petite nenamietaným, pozn.) sú podľa Sťažovateľa (a) arbitrárne, (b) v rozpore s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí sa bez akéhokoľvek vysvetlenia odchyľujúce od opakovanej rozhodovacej línie tzv. konkurzných súdov vo veciach posudzovania návrhov predkladateľov na potvrdenie reštrukturalizačných plánov, (c) neprístupné formalistické v otázke právneho posúdenia splnenia náležitostí Návrhu na potvrdenie plánu a jeho príloh, (d) bez náležitého odôvodnenia poskytujúceho nepochybné odpovede na základné otázky, (e) vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci v dôsledku nevykonania ústavne konformného výkladu relevantných právnych noriem s prihliadnutím na ich účel a účel reštrukturalizácie (teleologický výklad)...

... ZoKR reguluje dva právom aprobované spôsoby riešenia úpadku dlžníka, a to (a) konkurz a (b) reštrukturalizáciu. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane judikoval, že nepomerne výhodnejším pre dlžníka a (výraznejšie) aj pre veriteľa je spôsob riešenia úpadku reštrukturalizáciou...“

V odôvodnení napadnutého uznesenia (č. k. 1 CoKR 109/2017-503) krajský súd okrem iného uviedol:

«... 5. Krajský súd v Bratislave prejednal odvolanie podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť.

6. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 32R/2/2016, sp. zn. 32R/2/2016, vrátane napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 12.06.2017, napadnutého odvolaním, zistil, že súd prvej inštancie vecne správne aplikoval ustanovenia zákona, a to ust. § 154 ods. 1 písm. a/, písm. c/, ako aj ust. § 154 ods. 2, ods. 3 ZKR v nadväznosti na ust. § 151 a § 152 ZK.R v platnom znení. Odvolací súd v zhode so skutkovým záverom zisteným súdom prvej inštancie konštatuje, že v posudzovanej právnej veci bolo relevantným ustálenie skutkových záverov, či podľa ust. § 153 ZKR sú splnené dôvody a podmienky pre potvrdenie plánu súdom. Odvolací súd konštatuje, že zistenia a závery súdu prvej inštancie vo vzťahu ku konštatovaniu, že nie je preukázané či bol plán na schvaľovacej schôdzi konanej dňa 19.05.2017 prijatý/schválený

zakladajú dôvodný postup súdu prvej inštancie podľa ust. § 154 ods. 1 písm. c/ ZKR. Vo vzťahu k ust. § 154 ods. 1 písm. a/ ZKR, a to podstatným spôsobom muselo dôjsť k porušeniu ustanovení o náležitostiach plánu, postupe pri o príprave, hlasovaní o pláne, ak to má nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu odvolací súd zistil, že absentuje prepis rozpravy (listina na č. l. 275 nemá náležitosti prepisu rozpravy).

Z podania Sociálnej poisťovne (č. l. 276-277) odvolací súd zistil, že tento veriteľ podal námietky, a to žiadal o podrobnejšie vysvetlenie niektorých ustanovení plánu, vytvorenie skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky a zaradenie zistených pohľadávok do tejto skupiny a opravu zrejmej nesprávnosti plánu. Opätovne poukázal na namietanú nejednoznačnosť a nepreskúmateľnosť záväznej časti plánu, ktorá pojednáva o podstatnej náležitosti plánu - určenie nielen doby plnenia, ale hlavne rozsahu plnenia splátok v prospech jednotlivých veriteľov. Veriteľ má za to, že plán tak, ako je koncipovaný v časti splatnosti pohľadávok je nejednoznačný, nejasný, nezrozumiteľný a nie je možné reálne kontrolovať jeho alikvotné plnenie pre jednotlivých nezabezpečených veriteľov. Odvolací súd preto v zhode so závermi zistenými súdom prvej inštancie konštatuje, že v konaní boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia zákona o náležitostiach plánu (určitosť, zrozumiteľnosť záväznej časti), preto bol daný dôvod pre zamietnutie plánu súdom podľa ust. § 154 ods. 1 písm. a/ ZKR. Vo vzťahu k jeho schváleniu a posúdeniu dôvodov zamietnutia plánu aj podľa ust. § 154 ods. 1 písm. c/ ZKR, odvolací súd konštatuje, že zo Zápisnice zo schvaľovacej schôdze (č. l. 270- 273 ako prílohy návrhu na potvrdenie plánu) v bode 3.6. „Uznesenie schôdze o prijatí/neprijatí plánu“ je zaznamenané uznesenie, že „schvaľovacia schôdza neprijala reštrukturalizačný plán dlžníka“, pričom hlasovanie je zaznamenané v bode 3. tejto zápisnice a absentuje zápis o výsledku hlasovania v jednotlivých skupinách za prijatie predloženého plánu (podľa ust. §150 ods. 2 ZKR). Zmätočnosť takto vyhotovenej zápisnice preto zakladá legitímny záver, ako, o čom hlasovali veritelia a s akým výsledkom v kontexte bodu 3.6. tejto zápisnice. Podľa ust. § 150 ods.2 ZKR. zápisnica musí obsahovať náležitosti v tomto ustanovení uvedené, vrátane výsledkov hlasovania o pláne v každej skupine, s uvedením spôsobu hlasovania. Odvolací súd v zhode so závermi zistenými súdom prvej inštancie preto považuje za dôvodné, vecne správne, ak súd s poukazom na ust. § 154 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ ZKR zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka. Odvolací súd nemohol prihliadnuť k tvrdeniam uvedeným v odvolaní, ktoré

nezakladali alebo nevyvracali závery súdu prvej inštancie spôsobom, ktorý by zakladal jeho zrušenie alebo zmenu. Odvolací súd dospel k rovnakému právnemu názoru aj vo vzťahu k zamietnutiu návrhu dlžníka na nahradenie súhlasu na prijatie plánu skupine veriteľov označenej ako skupina [REDAKOVANÉ] pre veriteľa zabezpečených pohľadávok, a to titulom uvedeným v § 152 ods. 1 ZKR, pričom sa stotožnil s výhradami tohto veriteľa k predloženému plánu. Na takto zistenom a uvedenom základe preto odvolací súd potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne.

7. Súd prvej inštancie preto postupoval vecne správne, ak na takto zistenom skutkovom základe vydal rozhodnutie dňa 12.06.2017 v konaní pod č.k. 32R/2/2016-472.

8. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov nemôže prihliadnuť k odvolaniu dlžníka, ani dôvodom v ňom uvedených, nakoľko súd prvej inštancie postupoval vecne správne, aplikoval správny právny predpis a svoje rozhodnutie riadne zdôvodnil, nie je preto možné na takto zistenom skutkovom základe, ktoré je vecne správne zistené súdom prvej inštancie v celom rozsahu odvolaniu vyhovieť.

9. Odvolací súd zistil, že rozhodnutie Okresného súdu Nitra zo dna 12.06.2017 v konaní pod č. k. 32R/2/2016 je vecne správne, a preto ho potvrdzuje...»

Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že nie je možné sa stotožniť s argumentáciou sťažovateľky, že uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením okresného súdu sú arbitrárne, v rozpore s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, odchyľujúce sa od opakovanej rozhodovacej línie tzv. konkurzných súdov vo veciach posudzovania návrhov na potvrdenie reštrukturalizačných plánov, neprístupne formalistické v otázke právneho posúdenia splnenia náležitostí návrhu na potvrdenie plánu.

Krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, čo potvrdzujú citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia. Ústavný súd preto nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia.

Okresný súd aj krajský súd skúmali podmienky a priebeh reštrukturalizačného konania najmä v kontexte námietky veriteľa [REDAKOVANÉ] ktorý žiadal preskúmať zákonnosť reštrukturalizačného plánu, ktorým sťažovateľka ako dlžníčka navrhuje súdu preskúmať skutočnosť, že zabezpečení veriteľa nemajú v schválenom reštrukturalizačnom pláne rovnaké postavenie. Keďže okresný súd v rámci dokazovania zistil viaceré závažné pochybenia návrhu sťažovateľky na schválenie reštrukturalizačného plánu, uznesením z 12. júna 2017 zamietol jej reštrukturalizačný plán.

Krajský súd po preskúmaní odvolania sťažovateľky konštatoval v zhode so skutkovým záverom zisteným súdom prvej inštancie, že v posudzovanej právnej veci sa kládol dôraz na ustálenie skutkových záverov, teda na to, či sú podľa § 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii splnené dôvody a podmienky na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom.

Odvolací súd uviedol, že zistenia a závery súdu prvej inštancie vo vzťahu ku konštatovaniu, že nie je preukázané, či bol plán na schvaľovacej schôdzi konanej 19. mája 2017 schválený, zakladajú dôvodný postup súdu prvej inštancie podľa § 154 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Vo vzťahu k § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a to podstatným spôsobom, muselo dôjsť k porušeniu ustanovení o náležitostiach plánu, postupe pri príprave, hlasovaní o pláne, a preto uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Ústavný súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu nie sú svojvoľné a z ústavného hľadiska neudržateľné, neboli prijaté ani v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu a krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd

nemusi rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde, pričom závery okresného súdu nemožno hodnotiť inak ako ústavne súladné a poskytujúce spravodlivú súdnu ochranu všetkým účastníkom reštrukturalizačného konania pri zachovaní ich ústavou garantovanej rovnosti v tomto konaní.

Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že ani vo vzťahu k namietanému uzneseniu okresného súdu č. k. 32 R 2/2016 z 8. novembra 2017, ktorým okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie dlžníka (sťažovateľky), začal konkurzné konanie na dlžníka (sťažovateľku) a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka (sťažovateľky), nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že ním akokoľvek mohlo byť zasiahnuté do základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Namietané rozhodnutie bolo už len vyústením predchádzajúceho reštrukturalizačného konania a okrem výroku o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka (sťažovateľky) ním okresný súd ustanovil do funkcie správcu [REDACTED] a zároveň vyzval všetkých veriteľov dlžníka na prihlásenie svojich pohľadávok.

Sťažovateľka namieta, že bolo „*zákonným dôsledkom neústavného uznesenia odvolacieho súdu v zmysle ust. § 154 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii*“.

Keďže podľa sťažovateľky ide o „*vzťah príčiny a následku*“ medzi uznesením krajského súdu a uznesením o vyhlásení konkurzu, ústavnou sťažnosťou navrhuje aj zrušenie uznesenia o vyhlásení konkurzu.

Preskúmaním tohto uznesenia (aj v kontexte záveru ústavného súdu vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu) ústavný súd ustálil, že závery okresného súdu nemožno hodnotiť inak ako ústavne súladné. V danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Navyše ústavný súd pripomína, že konkurzné a reštrukturalizačné právo nie je spotrebiteľským právom, kde by mal súd chrániť či obhajovať záujem „slabšieho“ účastníka právneho vzťahu, ale zmyslom a účelom reštrukturalizácie je kolektívne uspokojenie veriteľov a povinnosťou všetkých zúčastnených subjektov (vrátane príslušných súdov) je postupovať tak, aby sa dosiahla čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok (m. m. III. ÚS 338/2017).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018